

Î N C H E I E R E

21 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea, Dumitru Mardari

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Gheorghi Șcarevnea, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Gheorghi Șcarevnea împotriva lui Alexandru Catan și Primăriei satului Molești, raionul Ialoveni cu privire la încasarea sumei, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2015,

c o n s t a t ă :

La data de 30 mai 2014, Gheorghi Șcarevnea a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Alexandru Catan și Primăriei s. Molești, r-nul Ialoveni cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamanta a menționat că, conform certificatului de proprietate privată nr. 358 din 02 februarie 2000, eliberat de Agenția teritorială Hîncești a Departamentului Privatizării și Administrării Proprietății de Stat, i-a fost confirmat dreptul de proprietate asupra cotei-valorice în sumă de 18899 lei din patrimoniul întreprinderii agricole CA „Molești”, directorul căreia în acea perioadă era Alexandru Catan.

Susține că, de nenumărate ori s-a adresat către fosta conducere a întreprinderii agricole CA „Molești”, personal către Alexandru Catan privind atribuirea cotei valorice în natură ori în bani, dar i-a refuzat.

Relevă că, a primit de la pîrît doar suma de 5000 lei.

Solicită încasarea de la Alexandru Catan a sumei de 67715 lei, calculată cu aplicarea ratei de inflație pe perioada ianuarie 1999-martie 2014 în contul atribuirii cotei valorice conform certificatului de proprietate privată nr. 358 din 02 februarie 2000.

Prin hotărîrea Judecătoriei Ialoveni din 05 februarie 2015 s-a respins acțiunea ca tardivă.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, termenul de prescripție extinctivă a început să curgă pentru reclamant la data de 01 iulie 2001, dată după care cererile de atribuire în natură a cotelor-părți valorice nu se mai examinau, iar patrimoniul rămas nesolicitat a trecut în proprietatea autorității administrației publice locale, însă ultimul a depus cererea de chemare în judecată la

data de 30 mai 2014, adică după aproape 10 ani de la data expirării termenul de prescripție de 3 ani și nu a solicitat repunerea în termen.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13 mai 2015 s-a admis apelul declarat de Gheorghe Șcarevnea, s-a casat integral hotărârea primei instanțe și s-a emis o nouă hotărâre, prin care s-a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Instanța de apel a stabilit că, cota valorică din patrimoniul întreprinderii agricole CA „Molești”, ce aparține lui Gheorghe Șcarevnea, nu a fost transmisă liderului Alexandru Catan, ci a fost transmisă în gestiunea economică a autorității administrației publice locale, iar reclamantul nu a prezentat probe, care ar confirma adresarea la Primăria s. Molești pentru a primi în natură cota valorică. Mai mult ca atât, prin actul de transmitere-primire din 17 august 2004, reclamantului, în contul cotei valorice, i-a fost transmisă o încăpere situată la etajul doi al blocului administrativ al fostei gospodării lichidate cu suprafața de 10,5 m² la prețul de 6930 lei.

La data de 13 iulie 2015, Gheorghe Șcarevnea a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată și ilegală, deoarece instanța de apel a interpretat eronat legea, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și nu a cercetat circumstanțele și probele administrate la dosar.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele pricinii nu poate fi stabilit cu certitudine momentul comunicării recurentului a deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

De asemenea, completul consideră că, recursul declarat de Gheorghi Șcarevnea nu se încadrează în temeiurile prevăzute la normele de drept citate.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanța de apel a interpretat eronat legea și a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată nu pot fi reținute, deoarece poartă un caracter declarativ și nu reflectă încălcările concrete ale normelor de drept material admise de instanța de apel la soluționarea pricinii.

Nu poate fi reținut nici argumentul invocat în recurs precum că, instanța de apel nu a cercetat circumstanțele și probele administrate la dosar, deoarece circumstanțele cauzei au fost determinate de instanța de apel și apreciate corect cu argumentări adecvate bazate pe normele de drept ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Completul Colegiului notează că, instanțele de judecată se bucură de o marjă de apreciere a mijloacelor de probă, ultimele neavând o forță juridică prestabilită, iar la adoptarea hotărîrii judecătorești, acestea urmează a fi apreciate în baza principiului intimei convingeri și liberei aprecieri a probelor.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul Gheorghi Șcarevnea nu a invocat nici un argument în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță

inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*)

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de declarare a recursului.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Gheorghe Șcarevnea ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 432, art. 433, art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Gheorghe Șcarevnea se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari